

De wraak van Prada

Lauren Weisberger

De wraak van Prada

De duivel is terug

Zo lang als ze leefde

De striemende regen viel schuin naar beneden, koud en meedogenloos, en werd door de wind alle kanten op gezwiept, waardoor een paraplu, een regenjas en regenlaarzen vrijwel nutteloos waren. Niet dat Andy een van bovengenoemde zaken h ad. Haar Burberry-paraplu van tweehonderd dollar had geweigerd open te gaan en was uiteindelijk geknakt toen ze hem probeerde te forceren; het korte jasje van konijnenbont met de enorme kraag z onder capuchon snoerde haar taille schitterend in, maar voorkwam niet dat ze verkleumd raakte tot op het bot, en haar gloednieuwe su de Prada-pumps met blokhakken juichten haar luid toe in hun felle fuchsiatint, maar lieten het grootste deel van haar voeten bloot. Zelfs haar skinny legging gaf Andy het gevoel dat ze met blote benen rondliep; door de wind leek het leer net zo weinig bescherming te bieden als een paar zijden kousen. Het pak sneeuw van bijna veertig centimeter dat in New York was gevallen begon nu al weg te smelten tot een grijze drab, en Andy wenste voor de duizendste keer dat ze ergens anders woonde – alles was beter dan dit.

Als om die gedachte kracht bij te zetten, toeterde een taxi die op volle snelheid door oranje was gereden naar Andy, omdat ze het in haar hoofd had gehaald te proberen de straat over te steken. Ze wist zich te beheersen en stak geen middelvinger op – iedereen was tegenwoordig bewapend – maar ze vloekte in gedachten, met opeengeklemd kaken. De volgende twee of drie stratenblokken maakte ze aardige vorderingen, haar hakken in aanmerking genomen. 52nd Street, 53rd Street, 54th Street... Het was nu niet ver meer, en

ze zou zich tenminste even kunnen opwarmen voordat ze begon aan de race terug naar kantoor. Net toen ze zichzelf troostte met de belofte van een beker warme koffie en misschien, heel misschien, een chocoladekoek, hoorde ze opeens ergens dé ringtone.

Waar kwam dat geluid vandaan? Andy gluurde om zich heen, maar haar medevoetgangers leken het niet te horen, terwijl het gerinkel toch steeds harder klonk. *Br-rrring! Br-rrring!* Die ringtone: ze zou hem overal herkennen, zo lang als ze leefde, al verbaasde het Andy dat er nog telefoons waren die dat geluid voortbrachten. Ze had het al een hele tijd niet meer gehoord en toch... toch kwam het allemaal in razend tempo terug. Nog voordat ze het toestel uit haar tas haalde, wist ze wat ze te zien zou krijgen, maar toch was het een schok om die naam op het scherm te lezen: MIRANDA PRIESTLY.

Ze nam niet op. Ze kon het niet. Andy haalde diep adem, drukte op 'weigeren' en gooide de telefoon weer in haar tas. Vrijwel onmiddellijk begon hij weer te rinkelen. Andy voelde haar hartslag versnellen en het werd steeds moeilijker om lucht in haar longen te krijgen. Adem in, adem uit, droeg ze zichzelf op, terwijl ze haar kin introk om haar gezicht te beschermen tegen de regen, die inmiddels natte sneeuw was geworden, en gewoon dóórlopen. Ze was nog geen twee straten van het restaurant verwijderd – ze zag de verlichting al in de verte, als een warme, flonkerende belofte – toen een bijzonder gemene windvlaag haar uit haar evenwicht bracht, waardoor ze terechtkwam in een van de ergste dingen die de winter in Manhattan met zich meebracht: een zwarte, modderige plas die bestond uit water en strooizout en half gesmolten drab en Joost mocht weten wat nog meer, zo smerig en koud en schrikbarend diep dat er niets anders op zat dan je eraan over te geven.

En dat is precies wat Andy deed, daar in die helse plas die zich had gevormd tussen de straat en het trottoir. Als een flamingo stond ze daar, sierlijk op één ondergedompelde voet, terwijl ze de andere op tamelijk indrukwekkende wijze wel dertig of veertig seconden boven de natte drab hield en haar opties afwoog. Iedereen liep met een grote boog om haar en het papperige meertje heen; alleen de mensen met kniehoge rubberlaarzen durfden er dwars doorheen te plenzen. Maar niemand stak haar de helpende hand toe, en toen het

tot Andy was doorgedrongen dat de plas zo'n enorme omtrek had dat ze naar geen enkele kant zou kunnen ontsnappen, ook niet met een heel grote sprong, zette ze zich schrap voor de volgende koude-schok en plaatste ze haar linkervoet naast de rechter. Het ijzige water schoot langs haar been omhoog tot aan de onderkant van haar kuit en slokte daarbij niet alleen beide fuchsiaroze schoenen maar ook ruim tien centimeter van haar leren broekspijp op, en het kostte Andy grote moeite om niet in tranen uit te barsten.

Haar schoenen en haar legging waren voorgoed verpest, haar voeten voelden aan alsof ze ze zou kunnen verliezen door bevriezing, en om aan de drab te ontkomen zat er niets anders op dan er dwars doorheen te sjokken, en Andy dacht alleen maar: dat krijg je ervan als je een telefoontje van Miranda Priestly weigert.

Maar ze had geen tijd om te treuren, want zodra ze de stoerprand had bereikt en was blijven staan om de schade op te nemen, ging haar telefoon opnieuw. Het was moedig geweest – zeg maar gerust ronduit roekeloos – om het eerste telefoontje te negeren. Dat kon ze niet nog een keer doen. Druipend, bibberend en bijna in tranen tikte Andy op het schermje en zei hallo.

'Ahn-dre-ah? Ben jij dat? Je bent al een eeuwigheid weg. Ik vraag het je maar één keer: waar blijft mijn lunch? Ik laat me niet aan het lijntje houden.'

Natuurlijk ben ik het, dacht Andy. Je hebt mijn nummer gebeld. Wie zou er anders opnemen?

'Het spijt me vreselijk, Miranda. Het is afschuwelijk weer en ik doe mijn best om...'

'Ik verwacht je hier onmiddellijk terug. Dat was het.' En voordat Andy nog een woord kon zeggen, werd de verbinding verbroken.

Ook al waren haar schoenen volgelopen met ijswater dat op de meest walgelijk denkbare manier rond haar tenen sopte, ook al was het zelfs met droge voeten moeilijk geweest om op die hakken te lopen, en ook al werden de trottoirs met de seconde gladder omdat de regen opvroor: Andy begon te hollen. Ze sprintte zo goed en zo kwaad als het ging naar de volgende hoek en had nog maar één huizenblok te gaan toen ze haar naam hoorde roepen.

'Andy! Andy, blijf staan! Niet zo hard lopen!'

Die stem zou ze uit duizenden herkennen. Maar wat deed Max hier? Hij was dat weekend weg, de stad uit, al wist ze niet meer precies waarvoor. Ja, toch? Ze bleef staan en draaide zich om, zocht hem met haar blik.

‘Hier ben ik, Andy!’

En toen zag ze hem. Haar verloofde, met zijn dikke zwarte haar en zijn felgroene ogen, met die ruige, knappe trekken, zat schrijlings op een enorm wit paard. Andy was niet zo dol op paarden sinds ze als kind van zeven haar pols had verbrijzeld na een val van een pony, maar dit dier zag er heel vriendelijk uit. En dat Max midden in Manhattan in een vliegende sneeuwstorm op een wit paard zat... Andy was zo dolblij om hem te zien dat ze daar niet eens vraagtekens bij plaatste.

Hij stapte af met het gemak van een ervaren ruiter, en Andy probeerde zich te herinneren of hij haar ooit had verteld dat hij aan polo deed. In drie grote passen stond hij naast haar en hij omhelsde haar, warm en verrukkelijk. Ze voelde de spanning uit haar lijf weg-trekken nu ze zich in zijn armen liet zakken.

‘Arme schat van me,’ mompelde hij, zonder zich ook maar iets aan te trekken van het paard of de starende voetgangers. ‘Je zult het wel ijskoud hebben.’

Tussen hen in klonk het geluid van een telefoon – dé telefoon – en Andy wist niet hoe snel ze moest opnemen.

‘Ahn-dre-ah! Is het woord “onmiddellijk” zo moeilijk te begrijpen? Ik...’

Andy trilde over haar hele lichaam toen ze Miranda’s schelle stem in haar oor hoorde tetteren, maar voordat ze een vin kon ver-roeren, viste Max de telefoon uit haar hand, drukte op ‘beëindigen’ en mikte het toestel trefzeker in de plas die kort daarvoor nog Andy’s voeten had opgeslokt. ‘Je bent klaar met haar, Andy,’ zei hij, en hij sloeg een groot donzen dekbed om haar schouders.

‘*Oh my god*, Max, hoe kon je dat nou doen? Ik ben hartstikke laat! Ik ben nog niet eens naar het restaurant geweest, en ze vermoordt me als ik niet terug ben met haar lunch voordat...’

‘Sst,’ zei hij, en hij legde twee vingers tegen Andy’s lippen. ‘Je bent in goede handen. Je bent nu bij mij.’

‘Maar het is al tien over een en als ze niet...’

Max stak zijn handen onder Andy’s armen en tilde haar moeiteloos op, waarna hij haar in dameszit op het witte paard zette, dat volgens Max Bandit heette.

Daar bleef ze in geschokt stilzwijgen zitten terwijl Max haar drijfnapte schoenen uittrok en ze op het trottoir gooide. Uit zijn plunjezak – dat ding dat hij overal mee naartoe sleepte – haalde hij Andy’s lievelingspantoffels tevoorschijn, een laarsjesmodel met fleeevoering, en schoof ze aan haar rauwe, rode voeten. Hij legde het donzen dekbed over haar schoot, wikkelde zijn eigen kasjmieren sjaal om haar hoofd en hals en gaf haar een veldfles met daarin ‘speciaal bereide’ warme chocolademelk. Haar lievelingsdrankje. Toen stapte hij met één indrukwekkend vloeiend gebaar op het paard en nam de teugels in handen. Voordat ze nog iets kon zeggen, draafden ze in stevig tempo over 7th Avenue, waarbij het politie-escorte vóór hen de weg vrijmaakte van gemotoriseerd verkeer en voetgangers.

Het was een enorme opluchting om het weer lekker warm te hebben en bemind te worden, maar Andy kon de paniek niet van zich afzetten die werd veroorzaakt door het niet naar behoren uitvoeren van de door Miranda opgelegde taak. Ze zou ontslagen worden, zoveel was zeker, maar als het nog erger werd dan dat? Stel dat Miranda zo woest was dat ze haar oneindige invloed zou aanwenden om haar assistente een lesje te leren, om haar in te wrijven wat er gebeurde als je Miranda Priestly – niet één maar twee keer – de rug toekeerde? Wat dan?

‘Ik moet terug!’ brulde Andy tegen de wind in toen de draf overging in galop. ‘Max, draai om en breng me terug, ik kan niet...’

‘Andy! Hoor je me, lieverd? Andy!’

Haar ogen vlogen open. Het enige wat ze voelde, was het bonzen van haar eigen hart in haar borstkas.

‘Niks aan de hand, schat. Je bent gewoon hier. Het was maar een droom. Een afschuwelijke droom, zo te zien,’ zei Max op geruststellende toon, en hij legde een koele hand tegen haar wang.

Ze hees zich overeind en zag de vroegeochtendzon door het raam de kamer binnenstromen. Nergens sneeuw, regen of een paard te

bekennen. Haar voeten waren bloot maar warm onder het boterzachte beddengoed, en Max drukte zijn sterke lijf veilig tegen haar aan. Ze snoof diep, en Max' geur – zijn adem, zijn huid, zijn haar – vulde haar neusgaten.

Het was maar een droom.

Ze keek om zich heen in de slaapkamer. Het was alsof ze nog half sliep, wazig doordat ze op het verkeerde tijdstip wakker geworden was. Waar waren ze? Wat was er aan de hand? Pas na een blik op de deur, waar een pas gestoomde en bloedmooie jurk van Monique Lhuillier hing, wist ze het weer: deze haar onbekende kamer was de bruidssuite – háár bruidssuite – en zij was de bruid. De bruid! Een stoot adrenaline maakte dat ze rechtop in bed ging zitten, zo razendsnel dat Max een verraste kreet slaakte.

‘Waar droomde je over, schat? Ik hoop niet dat het iets met vandaag te maken had.’

‘Helemaal niet. Gewoon spoken uit het verleden.’ Ze boog zich naar hem toe om hem te kussen en Stanley, hun Maltezer leeuwte, wurmde zich tussen hen in. ‘Hoe laat is het? En wacht eens... wat doe jij hier?’

Max keek haar aan met dat duivelse lachje waar ze zo van hield en stapte uit bed. Andy kon het niet laten, zoals altijd, om zijn brede schouders en zijn platte buik te bewonderen. Hij had het figuur van een jongen van vijftientig, maar dan beter: niet te hard en gespierd, maar wel strak en fit.

‘Het is zes uur. Ik ben een paar uur geleden naar binnen geslopen,’ zei hij terwijl hij een flanellen pyjambroek aantrok. ‘Ik was eenzaam.’

‘Maak dan maar gauw dat je weer wegkomt, voordat iemand je ziet. Je moeder vond het reuze belangrijk dat we elkaar niet zouden zien voor de huwelijksvoltrekking.’

Max trok Andy uit bed en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Dan vertel je het haar toch niet? Ik wilde niet aan deze lange dag beginnen zonder jou gezien te hebben.’

Andy veinsde irritatie, maar stiekem was ze blij dat hij was binnengeslopen voor een snelle knuffel, vooral in het licht van haar nachtmerrie. ‘Mij best,’ verzuchtte ze theatraal, ‘maar nu ga je terug

naar je kamer voordat iemand je ziet! Ik ga gauw Stanley uitlaten voordat de massa hier binnenvalt.'

Max duwde zijn heupen tegen haar aan. 'Het is nog vroeg. Als we snel zijn, kunnen we best nog even...'

Andy moest lachen. 'Ga weg!'

Hij kuste haar weer, heel zachtjes deze keer, en liep de suite uit.

Andy nam Stanley in haar armen, kuste hem vol op zijn natte neusje en zei: 'De grote dag, Stan!' Hij blafte enthousiast en probeerde te ontsnappen, en ze moest hem loslaten om te voorkomen dat hij haar armen aan flarden zou krabben. Een paar heerlijke seconden lang slaagde ze erin de droom te vergeten, maar al snel keerden de beelden terug, gedetailleerd en net echt. Andy haalde diep adem en haar pragmatische kant nam het over: het waren de zenuwen voor haar trouwdag. De klassieke angstdroom. Niet meer en niet minder.

Ze bestelde een ontbijt via de roomservice en voerde Stanley stukjes roerei en geroosterd brood terwijl ze telefoontjes afhandelde met haar moeder, haar zus, Lily en Emily – die allemaal stonden te trappelen tot ze aan de voorbereidingen konden beginnen – en ze deed Stanley zijn riem om voor een snelle wandeling in de frisse oktoberlucht voordat het allemaal te hectisch zou worden. Het was tamelijk gênant om rond te lopen in de badstof joggingbroek waarop met knalroze letters het woord BRUID op de kont was geborduurd – ze had hem cadeau gekregen van haar vriendinnen – maar stiekem was ze er ook wel trots op. Ze propte haar haar onder een petje, strikte de veters van haar sneakers, ritste een Patagonia-fleecevest dicht en slaagde er wonderwel in het uitgestrekte terrein van het Astor Courts Estate te bereiken zonder ook maar één levende ziel tegen te komen.

Stanley dribbelde met haar mee, zo opgetogen als zijn korte pootjes hem toestonden, en trok haar naar de bosrand die het terrein omzoomde, waar de blaadjes al hun felle herfstkleuren hadden. Ze wandelde bijna een half uur met hem, in ieder geval zo lang dat iedereen zich afvroeg waar ze was gebleven, en hoewel de lucht fris was en de uitgestrekte velden rond de farm schitterend waren en Andy opgewonden en lacherig was vanwege haar trouwdag, kon ze

het beeld van Miranda maar niet uit haar hoofd zetten.

Hoe was het mogelijk dat dat mens haar nog steeds achtervolgde? Het was bijna tien jaar geleden dat ze op botte wijze een einde had gemaakt aan haar verblijf in Parijs en de zielsverwoestende periode als Miranda's assistente bij *Runway*. Ze was toch zeker ontzettend gegroeid sinds dat gehate jaar? Alles was veranderd, in positieve zin: de eerste post-*Runway*-jaren als freelancer, die ze met trots had uitgebouwd naar een vaste baan als schrijvend redacteur bij een huwelijksblog, *Happily Ever After*. Enkele jaren en tienduizenden woorden later had ze haar eigen tijdschrift kunnen lanceren, *The Plunge*, een schitterende glossy in het hoogste segment, die nu al drie jaar in de schappen lag en, ondanks alle voorspellingen van het tegendeel, zowaar winstgevend was. *The Plunge* werd genomineerd voor onderscheidingen en de adverteerders verdrongen elkaar.

En nu, te midden van haar professionele succes, ging ze ook nog eens trouwen! Met Max Harrison, zoon van wijlen Robert Harrison en kleinzoon van de legendarische Arthur Harrison, de man die Arthur Harrison Publishing Holdings had opgericht in de jaren vlak na de Grote Depressie, dat onder zijn leiding was uitgegroeid tot Harrison Media Holdings, een van de meest prestigieuze en winstgevende bedrijven in de Verenigde Staten. Max Harrison, lange tijd te vinden in het circuit van 'meest begeerde vrijgezellen', iemand die was gezien met de Tinsley Mortimers en Amanda Hearsts van New York – en waarschijnlijk een aanzienlijk aantal van hun zusjes, nichtjes en vriendinnen – was haar verloofde. Er zouden die middag burgemeesters en andere hoogwaardigheidsbekleders aanwezig zijn, klaar om de jonge Harrison-telg en zijn kersverse bruid toe te juichen.

Maar het mooiste van alles? Ze hield van Max. Hij was haar beste vriend. Hij droeg haar op handen en maakte haar aan het lachen en had waardering voor haar werk. Ze zeiden toch altijd dat de mannen van New York er pas aan toe waren als ze eraan toe waren? Max was al een paar maanden na hun eerste ontmoeting over trouwen begonnen. En nu, drie jaar later, was het zover.

Andy gaf zichzelf in gedachten een schop onder de kont omdat ze ook maar een seconde van haar tijd verspilde aan die belachelijke

droom, en ze nam Stanley mee terug naar haar suite, waar zich intussen een heel legertje vrouwen had verzameld, paniekerig kwetterend omdat ze zich kennelijk hadden afgevraagd of ze er soms van door gegaan was. Zodra ze binnenkwam, ging er een collectieve, hoorbare zucht van verlichting door het gezelschap en Nina, haar *wedding planner*, begon onmiddellijk bevelen uit te delen.

De uren daarna gingen in een roes voorbij: douchen, föhnen, krulspelden, mascara en genoeg plamuur op haar gezicht om een hormonale tiener een egale huid te bezorgen. Iemand deed haar tenen terwijl een ander haar ondergoed ging halen en een derde wikte en woog over de kleur van haar lippen. Voordat ze goed en wel besepte wat er gebeurde, hield haar zus Jill Andy's ivoorwitte bruidsjurk open, en een seconde later plooidde haar moeder de tere stof op haar rug en trok de rits dicht. Andy's oma kakelde verrukt. Lily moest huilen. Emily ging stiekem een sigaret roken in de badkamer van de bruidssuite, in de veronderstelling dat niemand het doorhad.

Andy probeerde het allemaal in zich op te nemen. En toen was ze alleen. Voor slechts een paar minuten, totdat ze werd verwacht voor de portretfoto's in een van de grote balzalen, liet iedereen haar met rust zodat ze zich konden omkleden, en Andy ging onhandig op een teer antiek stoeltje zitten en deed haar best om geen centimeter-tje van zichzelf te kreuken of verpesten. Binnen twee uur zou ze een getrouwde vrouw zijn, voor de rest van haar leven verbonden met Max, en hij met haar. Het was bijna niet te bevatten.

De vaste telefoon in de suite ging. Max' moeder.

'Goedemorgen, Barbara,' zei Andy zo hartelijk als ze maar kon opbrengen. Barbara Anne Williams Harrison, typisch een dochter van de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog, afstammeling van niet één maar twee ondertekenaars van de grondwet, niet weg te slaan uit het bestuur van iedere liefdadigheidsinstelling die serieus meetelde in Manhattan. Barbara gedroeg zich altijd uiterst beleefd tegen Andy, van haar chique Oscar Blandi-kapsel tot aan haar Chanel-ballerina's. Ze was beleefd tegen iederéén. Maar erg uitbundig was het niet. Andy deed haar best om het niet persoonlijk op te vatten, en Max verzekerde haar dat ze het zich verbeeldde. Misschien

had Barbara helemaal in het begin gedacht dat Andy een bevestiging was voor Max. Destijds was Andy ervan overtuigd geweest dat alle hoop op een hechte band met haar schoonmoeder verkeken was, doordat Barbara een kennis was van Miranda. Uiteindelijk had ze beseft dat Barbara gewoon zo wás: koel en beleefd tegen iedereen, zelfs tegen haar eigen dochter. Ze kon zich niet voorstellen dat ze die vrouw ooit ‘mam’ of ‘ma’ of ‘moeder’ zou noemen. Niet dat ze daartoe was uitgenodigd...

‘Hallo, Andrea. Het drong zojuist tot me door dat ik je de ketting nog niet heb gegeven. Het was vanmorgen zo’n heksenketel, en in alle drukte was ik te laat voor de kapper en de visagist! Ik bel je om door te geven dat de ketting in een fluwelen doosje bij Max op de kamer ligt, in het zijvak van die smerige plunjezak van hem. Misschien lukt het jou wél om hem ervan te overtuigen dat hij eens iets fatsoenlijkers zou moeten kopen. Ik heb het al oneindig vaak geprobeerd, maar hij wil gewoon niet naar me...’

‘Dank je wel, Barbara. Ik ga de ketting meteen halen.’

‘Waag het niet!’ zei ze scherp. ‘Jullie mogen elkaar niet zien voor de huwelijksvoltrekking. Dat brengt ongeluk. Stuur je moeder of Nina maar. Of wie dan ook. Goed?’

‘Natuurlijk,’ zei Andy. Ze hing op en liep de gang in. Ze had inmiddels geleerd dat het makkelijker was om Barbara naar de mond te praten en vervolgens gewoon haar eigen gang te gaan; met tegenstribbelen bereikte je niets. Dat was ook de reden waarom ze als *something old* een familie-erfstuk van de Harrisons zou dragen in plaats van iets uit haar eigen familie: omdat Barbara erop had gestaan. Zes generaties Harrisons hadden de bewuste halsketting gedragen bij hun huwelijk, en dat zou Andy nu ook doen.

De deur van Max’ suite stond op een kier, en ze hoorde in de badkamer de douche lopen toen ze binnenkwam. Klassiek geval, dacht ze. Ik ben al vijf uur bezig met de voorbereidingen en hij gaat nu pas douchen.

‘Max? Ik ben het. Niet naar buiten komen!’

‘Andy? Wat doe jij hier?’ schalde Max’ stem door de badkamerdeur.

‘Ik kom alleen even de ketting van je moeder halen. Niet binnen-

komen, oké? Ik wil niet dat je me in mijn jurk ziet.’

Andy rommelde in het vak van de plunjezak. Ze voelde geen fluwelen doos, maar haar hand stuitte op een dubbelgevouwen vel papier.

Het was gebroken wit, zwaar briefpapier met in schuingedrukte donkerblauwe schrijffletters Barbara’s initialen erin geprent. Andy wist dat Barbara in haar eentje Dempsey & Carroll in bedrijf hield door de hoeveelheid briefpapier die ze er liet drukken; ze gebruikte al veertig jaar hetzelfde ontwerp voor verjaardagskaarten, bedankbriefjes, uitnodigingen voor etentjes en condoleancepost. Barbara was ouderwets en formeel en zou nog liever doodgaan dan dat ze iemand een lomp mailtje of – het idee! – een sms stuurde. Het was dus volkomen logisch dat ze haar zoon op zijn trouwdag een traditionele, handgeschreven brief zou sturen. Andy wilde het vel net weer dichtvouwen en terugstoppen, toen haar oog op haar eigen naam viel. Voordat ze er goed over kon nadenken, begon ze te lezen.

Beste Maxwell,

Al weet je dat ik mijn best doe om jou je privacy te gunnen, ik kan mijn mond niet langer houden over dit soort belangrijke kwesties. Ik heb mijn zorgen al eerder geuit, en je hebt me steeds op het hart gedrukt er rekening mee te houden. Maar nu, gezien je naderende huwelijk, kan ik niet langer wachten en zal ik je ronduit zeggen wat me van het hart moet:

Ik smEEK het je, Maxwell, trouw alsjeblijft niet met Andrea.

Begrijp me niet verkeerd. Andrea is aardig, en ooit zal iemand vast wel een aangename echtgenote aan haar hebben. Maar jij, lieverd, jij verdient veel beter! Jij hoort samen te zijn met een meisje uit de juiste familie, niet met iemand uit een gebroken gezin, iemand die alleen maar verdriet en echtscheidingen kent. Een meisje dat begrip heeft voor onze tradities, onze manier van leven. Iemand die de naam Harrison kan overdragen op de volgende generatie. En het allerbelangrijkst: een levensgezel bij wie jij en je kinderen vóór haar eigen, zelfzuchtige carrièreplannen gaan. Denk hier eens goed over na: wil je dat je vrouw tijdschriften redigeert en zakenreisjes maakt, of heb je liever iemand die

anderen vooropstelt en de filantropische belangen van de Harrison-tak nastreeft? Verlang je dan niet naar een partner die liever voor jouw gezin zorgt dan dat ze haar eigen ambities op de eerste plaats zet?

Ik heb het je al gezegd: ik beschouw je onverwachte samenzijn met Katherine in Bermuda als een teken. Je klonk zo verrukt toen je me over jullie ontmoeting vertelde! Negeer die gevoelens alsjeblieft niet. Er is nog niets vastgelegd – het is nog niet te laat. Het is duidelijk dat je altijd dol bent geweest op Katherine, en het is nog veel duidelijker dat zij een fantastische levensgezel voor je zou zijn.

*Ik ben altijd heel trots op je, en ik weet dat je vader daarboven op ons neerkijkt en jou aanmoedigt om de juiste keuze te maken. Met alle liefs,
Je moeder*

Ze hoorde dat de kraan werd dichtgedraaid en liet van schrik het briefje op de grond vallen. Toen ze het haastig oprapte, merkte ze dat haar handen trilden.

‘Andy? Ben je daar nog?’ riep hij van achter de deur.

‘Ja, wacht... ik wilde net gaan,’ wist ze uit te brengen.

‘Heb je hem gevonden?’

Ze wachtte even, omdat ze niet wist wat het juiste antwoord zou zijn. Het voelde alsof alle zuurstof uit het vertrek was weggezogen. ‘Ja.’

Er klonk nog wat geschuifel, en toen hoorde ze de kraan open- en dichtgaan. ‘Ben je nou nog niet weg? Ik moet me aankleden.’

Trouw alsjeblieft niet met Andrea. Het bloed gonsde in Andy’s oren. *Je klonk zo verrukt toen je me over jullie ontmoeting vertelde!* Moest ze de badkamer binnenstormen of Max’ kamer uit hollen? De eerstvolgende keer dat ze hem weer zag, zouden ze in het bijzijn van driehonderd mensen, onder wie zijn moeder, de ringen uitwisselen.

Er werd geklopt, en meteen daarna ging de deur van de suite open. ‘Andy? Wat doe jij hier?’ vroeg Nina, haar weddingplanner. ‘Goeie god, zo blijft er niets over van je jurk! En jullie zouden el-

kaar toch niet zien voor de plechtigheid? Als dat geen probleem is, hadden we de foto's wel éérs kunnen doen.' Andy werd gek van haar voortdurende geratel. 'Max, blijf in de badkamer! Je bruid staat hier als een hert dat wordt verblind door een paar koplampen. Wacht, o, ogenblikje!' Ze snelde naar Andy toe toen die probeerde op te staan en tegelijkertijd haar jurk glad te strijken, en ze stak een hand uit.

'Zo ja,' zei ze, en ze trok Andy overeind en streek met haar andere hand over de zeemeerminrok van de bruidsjaon. 'En nu ga je met mij mee. Geen verdwyntruc meer voor dit bruidje, begrepen? Wat is dit?' Ze plukte de brief uit Andy's zweterige hand en hield hem omhoog.

Andy kon het bonzen in haar eigen borstkas horen, en even vroeg ze zich af of ze soms een hartaanval kreeg. Ze deed haar mond open om iets te zeggen, maar er kwam alleen een golf misselijkheid omhoog. 'O, ik geloof dat ik moet...'

Als bij toverslag, of misschien door veel oefening, stak Nina precies op het juiste moment een prullenbak naar voren, die ze zo dicht onder Andy's gezicht hield dat ze de rand met de plastic pedaalemmerzak tegen de zachte onderkant van haar kin voelde. 'Toe maar,' zei Nina met haar nasale stem, die vreemd genoeg toch geruststellend klonk. 'Je bent niet mijn eerste nerveuze bruidje en je zult ook niet mijn laatste zijn. We mogen wel in onze handjes knijpen dat je de boel niet ondergespetterd hebt.' Ze bette Andy's mond met een t-shirt van Max, en door zijn geur, een zware mengeling van zeep en de basilicum-muntshampoo die hij altijd gebruikte – een geur waar ze normaal gesproken gek op was – moest ze weer kokhalzen.

Er werd opnieuw op de deur geklopt. De beroemde fotograaf St. Germain en zijn knappe jonge assistent kwamen binnen. 'Wij zouden Max fotograferen tijdens de voorbereidingen,' verkondigde hij met een geaffecteerd maar onbestemd accent. Gelukkig keurde noch hij noch zijn assistent Andy ook maar één blik waardig.

'Wat is er toch allemaal aan de hand?' riep Max, die nog altijd de badkamer niet uit mocht.

'Max, daar blijven!' brulde Nina op autoritaire toon. Ze wendde zich tot Andy, die betwijfelde of ze de paar honderd meter naar de